

עלון

גשם ראשון

כפר אנתים

ריח של בראשית בחוץ, כמו בתחילת הספירה. מר צלזיוס ארוז בצעיף ונעלי בית.

האדמה מחייכת בשלוליות חן ועוטפת את בניה החצבים לכיס הגדול והחם.

הצפרדעים ממחזור כ"ג כבר הולכות לבריכה בבית הספר התיכון.

הקשת בשמיים זוממת קסם צבעוני עם הברוש הגרוש.

קרני השמש הביישניות מתכננות קפיצה אולימפית, אך נבלמות ע"י קבוצת עננים ממולאים. והלב מחסיר פעימת א.ק.ג. מהשתוללותו של היקום.

בחצר המשק מרגישים בוידעם. המטריות מעכסות בתצוגת אופנה, מעילי הדובון מסנגרים על השמנים שבחבורה. מכל פינה נשמע שיעול ארגנטינאי.

בבוקר שכזה לא תמצא אבק במחטי האורן, וסדרנית העבודה מחוללת רכות במדרכה, חיוכיה מבית הלל וכל מזימותיה שמאי.

ביום שכזה נותנת הטבחית אחריות של 4 שנים לקציצותיה, מרק האיטריות מחליק בסקי היישר לגרון וטיפה-לה לצווארון.

בערב גשום שכזה ילדי הלגו שלי מחונני שוקולד, ובטהובן מנגן לי את רביעיותיו המאוחרות. במצב רוח גשמי שכזה לי זה כן יקרה.



אז

משה אסף ז"ל - דברים על הקבר

אני נפרד ממך אבא.

מזה כמה חודשים ידעתי כי בקרוב אצטרך להפרד ממך, אך אפילו בחודשים אלה לא יכולתי לקרוא לך "אבא", שכן מאז למדתי לדבר למדוני לקרוא לך משה, שהרי כך נהגו הכל באותם ימים. אמורים היינו להיות חברים בוגרים, אולי משום כך גם מיעטת לספר לי על ילדותך, ולפתע מסתבר כמה זה חסר לי.

זכרונות ילדותי אתך, מקוטעים. אתה חוזר מהפרדס בהדר עם ידיים חומות, מיובלות, נותן לי למשש את היבלות וגא בהן. אתה מביא לי תפוזים ענקיים ומספר על תחרות בפתיחת צלחות. אתה מרכיב אותי על אופניים ליד שדרה של ברושים גבוהים, ריח משחת נעלים כשהיית גפיר, - נוטר- אך מעל לכל-הספרים. הספרים שהיו בחדר היחיד בו גרתם אתה ואמא. מאז אני מתחיל לזכור ועד היום- אינני זוכר את חדרך ללא ספרים. אז בילדותי, היו הספרים מפוזרים בחדר בכל מקום, וכשהיה צריך לשבת על הכסא קודם הייתי צריך להוריד ממנו את ערימת הספרים שרבעה עליו. האם היתה זו תקופה בחייך בה האמנת כי עם הכתוב בספרים אפשר לשנות את העולם? סמוך לאותה תקופה, בהיותי בר-מצווה, נתת לי אתה ואמא לבר-מצווה מתנה אחת ויחידה- ספר שירים, שאני שומרו עד היום. אולי משום כך, אני, פרחת שכמוני, נושא רעיון זה שלך עד היום.

כשלמדת שנה באוניברסיטה, קורס למדריכי נוער, הזמנת אותי לנתח איתך יחד שיר שלמדתת שם של דוד פנגל. לאט עולים סוסי במעלה ההר/ לילה כבר שוכן שחור, בנו ובכל/. צעיר הייתי ועוד לא הבנתי את משמעותו של הנטל, של המסע הכבד שאתה לשאת על כתפייך. אותך שנים כבר היית מכור ללא תקנה לאורח חיים של עבודה, מסירות ודאגה. כילד, כנער- אף פעם לא יכולתי לספר לך על השתמטות משעוריים או עבודה או ממלוי תפקיד. דבר כזה לא היה נסלח. היתה בך שאיפה לשלמות, לעשיית הדברים בצורה הוגנת ואחראית, כפי הנדרש, כפי המצופה ממך; שאיפה שלא ידעה פשרות. וברוח זו- מה שלקחת על עצמך, היתה חובה קדושה שיש לבצעה תוך מסירות ללא תנאי. כך עבדת בצעירותך בהכשרה, כך בפרדס, בפלחה, כך עם חברות הנוער שחינכת. הם לעיתים פחדו מדרישותיך התקיפות וכעסך על הדברים שלא בוצעו כראוי, אז ידעת בחוש פנימי, כי עשית ככל יכולתך להשיג עבורם את הטוב ביותר שניתן היה להעניק להם. ומסירות זו הם זוכרים לך עד היום. לפני 23 שנים, כאשר חזרת מתקופת הפעילות בעליית הנוער, עמדת לפני פרשת דרכים. זוהי הפעם היחידה הזכורה לי כי התיעצת איתי אודות דרכך בחייה. היתה לך אפשרות להקים את הארכיון לעבוד בספרייה, והיתה המזכירות הטכנית. החלטת על המזכירות הטכנית מפני שזו היתה עבודה של מעורבות לחיות את העשייה, לחוש את דופק הפעילות המישקית והחברתית.

23 שנים של התמסרות ודאגה, תוך רצון בלתי נלאה שהכל ייעשה כראוי. וכשלא הכל היה נעשה כראוי היו רוגז ותיסכול ואי-הבנות, שהרי לא כולם יכלו להתמודד עם השאיפה הזו שלך לשלמות. זה הזמן להתפייס גם איתם, אבא, עם כל אלה שלא הבינו איך בגיל 70, מיוסר במחלה קשה, עוד היית עולה לעבוד, שכן איך עוד אחד שיודע כמורך להפעיל את מכונת הצילום והשיכפול, וקבוץ שמכבד את עצמו חייב להוציא תדפיסים נקיים שניתן לקרוא אותם. גם כשהיית כבר חולה מאד, ובקושי יכולת לעלות את העליה לחדר האוכל, היית קם והולך לאיטך, שכן אסור לך להעדר מהעבודה זמן כה רב, והעבודה שהצטברה מחכה רק לך. והיית אומר לאמא - שהקדישה לך את כל כולה, והיתה חרדה מאד לבריאותך - את אינך מבינה? העבודה הזאת מחכה לי, ואיך מי שיעשה אותה.

המסירות הולכת יד ביד עם הדאגה. הדאגה לנעשה בעולם, בקבוץ, בסביבתך - והדאגה האחרת למשפחתך לילדנו. הדאגה הזאת לקורה אותנו, לבני משפחתך, היא כה גדולה - שלפעמים העלמנו ממך דברים, שמא לא תוכל לעמוד בכך. ואכן, דאגה זו היא שהכריעה אותך, שכך מיום שצביקה עזב אותנו, גם אתה אבדת אמוך בחיים עצמם, ביכולתם להיות צודקים והוגנים כלפי אלה המשתדלים לנהוג בצדק ובהגינות. אני חש, אבא, כי ברגעי הפרדה עליך להשלים עם החיים ועם מה שהעניקו לך ולנו. אני מבקש כי תתפייס עם הסובב אותך, כי לא תוכל לשנות דבר וספק אם אנחנו נוכל. אני מסיים בפסוק שהיה שייך לתלמודך כילד. אני חש שהיית מקבל זאת כבטוי של השלמה

"יתגדל ויתקדש שם רבא-אמן".

אורי

למשה חברי וידידי

הכרתי אותך, משה בקיץ שנת 1933 בהכשרה במלבה. להכשרה הגענו בוגרים מגלילות פולין כשרובנו לא הכרנו אחד את השני. היו אלה צעירים שעזבו לפי צו התנועה את מוסדות ההשכלה בהם למדו, ויצאו להכשיר עצמם לחיי עבודה וחקלאות על מנת לעלות לארץ. לבטים רבים התלבט כל אחד מאתנו: עזיבת הלמודים כנגד רצון ההורים, המעבר לחיי עבודה ושיתוף דרשו מכל אחד מאתנו מאמצים נפשיים מרובים. ההסתגלות בהכשרה היתה לא קלה, אבל רגעי הסבל והשמחה השתפכו שם יחד ויצרו חיי קבוץ יפים חיים של צעידה לקראת המטרה.

אני זוכרת אותך משה, עלם גבה קומה ויפה תואר עם בלורית יפה מתולתלת, עם עיניים יוקדות, בהירות וחודרות; בקרבך להט הזיק של אוהב ספר, של מוקיר רוח ושוחר היופי.

מעורה היתה בשורשי עמך ותרבותו. זכורים לי משה, הימים העליזים, התוססים, נטולי הדאגות שבילינו במשותף, צעידים וצעירות בבית ציבולסקי המפורסם. לא הרתיעו אותנו הרעב והעבודה הקשה, נשארנו וחכינו כשרובנו שרפנו את הגשרים מאחורינו.

גלגל הזמן פעם בלי הרף, חודשים הצטרפו לשנים ואלו לעשרות שנים שהלכו וחלפו, והנה כבר עברו 50 שנה מאז הכרותנו הראשונה.

במותך אבד לנו חבר טוב ושותף לשנות חיים של חלומות ותקוות.

משה, היתה ידיד ולא רק חבר. ידידות המבוססת על עשרות שנים.

בת שבע, אורי, חגי, כלות ונכדים יקרים, אין ניחומים על אבדן הבעל, האבא והסבא הטוב, האוהב, והמסור ללא גבול למשפחתו ולביתו הקיבוצי. כלנו משתתפים בצערכם הגדול ומקווים שלא תדעו עוד יגון.

כתיבה זו באה לי כהתפרקות לכאב על אבדן רע טוב, חבר לדרך משותפת ארוכת שנים.

יהי זכרך ברוך.

יוכבד

תפקידו של מרכז ה-PEN: על האיות לחידה

אין ספק כי בנושא של מתן תשובות למקומות עבודה לאוכלוסיה המתבגרת, אנו בפיגור אחר הצרכים. חלקן נובע מאי יכולתנו להשכיל להתכוון לנושא ע"י למדן מנסיון קבוצים מבוגרים מאיתנו, וחלקן של הבעיות נובע מאי רצונם של חברים להודות במגבלות הגיל. במשך השנים האחרונות נוצרה איכות חדשה של אוכלוסיה-בני ה-65 ומעלה. ענף הקרמיקה, שהוא טוב לבני 50-60 אינו עונה בהכרח על פתרון תעסוקה לגילאים מבוגרים יותר. בתחום זה, בשיתוף עם ו. קשישים, ישנן מהשגות ומגמות המחייבות פתרונות בתקופה קצרה, ובנוהל נהדר של קבלת החלטות. לצורך קבלת החלטות נקיים ב-1983 סקר (בעזרת גורמים מקצועיים מבחוץ) על הצרכים במקביל נשלחה חברה לקורס (נחה גרמן) שיעודד הערות חברים מבוגרים.

עם גמר עונת הכותנה ולאחר שנה בתפקיד אני רואה חובה לעצמי לשתף את כלל החברים בבעיה הנראית לי היום ככאובה ביותר במערכת המישקית שלנו. לא בכדי חכיתי לגמר עונת הכתנה כדי לדון בנושא העבודה. אולי יותר מכל ענף אחר ממחיש ענף השלחין חלק נכבד מבעית העבודה. העובדה כי במשך מספר שנים (ובמיוחד בשנה האחרונה) לא הצלחנו לאישי צוות כנדרש בענף המהורה 30 אחוז מהכנסות המשק אומרת דרשני. אך לא אקדים מאוחר למוקדם.

בהיותנו משק חקלאי בעיקרו (עדיין) מתחייבת ניידות עובדים לא קטנה בין הענפים בהתאם לעונות השונות. ניידות זו נתקלת לא פעם בקשיים בלתי רגילים (ולרוב בלתי מובנים) ומהורה עומס על סדור עבודה בולטת כאן בעיקר בעית ענפי השדה, המחייבת פתרונות בעונות החקלאיות הבווערות. ניתן לומר כי אין זה חל על כולם, ומתגלים גם גלויי הסכמה ואפילו הונדבות, אם כי אלה היוצאים מן הכלל המעידים על הכלל. התוצאה העקרית לבעיה - ניידות רבה של המתנדבים, לרוב ללא יעילות יתרה וכתשובה לא מספקת לצרכים.

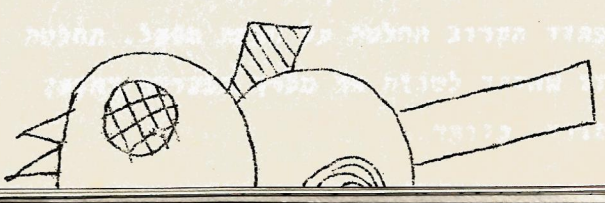
בהכנסי לתפקידי פרסמתי מאמר המצביע על החשיבות של בעיות בעבודה. לצערי לא רק שלא נתבדיתי כי אם גברה בי ההרגשה והידיעה שללא פתרון של הבעיות הקשורות בעבודה, נגיע למבוי סתום מכל בחינה, משקית ואף חברתית!

ולעבוד לנוגה שבו התבטאו חברים, זכות פשוטה: גם לא יעדרו כל דברים לא ואלה הבעיות שמניתי (דפי מידע 20.1.83)

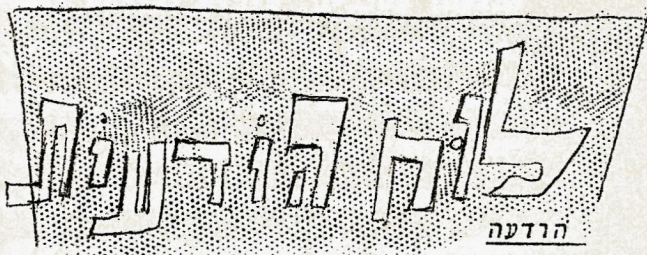
- התבגרות האוכלוסיה.
- העדר ניידות בין הענפים בעונות השונות.
- אי ירידת המוסדות להטיל מרות על חבר לבצע עבודה שאינה מוצאת חן בעיניו.
- תקנים מנופחים במקומות עבודה שונים בעיקר בענפי שרות.
- אי הסכמה של חברים לתאם את רצונותיהם ולו בלוח זמנים בלבד, עם צרכי המערכת.
- חוסר הקפדה על מילוי שעות העבודה.
- מעטים בתוכנו אינם מפרנסים עצמם פשוטו כמשמרו!!

אי יכולת המוסדות להטיל מרות הוא תהליך הנמשך מספר שנים, וגורם אנארכיה במערכת. הוא בהכרח גורם לאלה שמוכנים לקבל מרות, להגיד ברגע מסוים "אנינני הפרייר של הכפר" ולגלגל אין סוף. אני רואה בתפקיד רכז ו. עבודה פונקציה השווה למרכז משק, אשר צוייכה להבחר מבין החברים שמלאו כבר תפקיד מרכזי. זו צורה יחידה להחזיר עטרה ליושנה. צר לי לציין כי בתחום זה המצב בין הצעירים חמור הרבה יותר מאשר בין הוותיקים

המשק



ללא משמעת פנימית, עם דעת קהל חזקה ומחייבת
יקשה עלינו לבצע את הטעון שנוי.
יחיעם



לשם עריכת תוכנית תורנויות לחדשים הקרובים
יחולקו לחברים אשר הגיע תורם לביצוע התורנויות
השונות-פתקים לתאי הדואר. התורנויות הן:
1. שמירת בחורות ובחורים.
2. שמירה קטנה.
3. בישול ערב.
החברים מתבקשים להתקשר בהקדם עם סדרן-
התורנויות על מנת לתאם מועד נוח. חברים אשר
מסיבה כל שהיא אינם יכולים לבצע תורנות,
מתבקשים למסור על כך לסדרן.
אורן.

ועדת הנצחה מודיעה

בימים הקרובים נחלק בתאי הדואר שאלונים,
ובהם מתבקשים החברים למלא פרטים על קרוביהם
שניספו בשואה. יצורף גם "שאלון לדוגמא" כדי
להדריך במילוי 'דפי העד'.
השאלונים ישמשו כיסוד להקמת יד-זיכרון
לניספים וגם כחומר ארכיוני, בו יישמרו שמות
קרובי משפחה מקרבה שניה, אך אלה לא יצוינו
על גבי המצבה.
אם בטעות חבר לא יקבל את השאלון, ולו קרובי
משפחה מקרבה ראשונה או שניה, וברצונו להנציחם,
יפנה לאחד מחברי הועדה- שושנה ס. ברכה ק.
יוחנן, ברל ומשה ד.
את השאלונים נא להכניס לתא הדואר של ברל,
כמובן לאחר מילויים.
ו. הנצחה.

אם לכך נוספת העובדה כי יום חופש של
חבר הוא דבר קדוש, ולא ניתן להתאים
אותו לצרכי סדור העבודה (אפילו בדחיה
של יום) והתמונה אינה מעודדת ביותר.

בשורה של מקומות עבודה נוצרות נורמות
זמניות ההופכות לנורמות קבועות שקשה
להוציאן. לפעמים הנני נתקל בעובדה כי
הוצאת מתנדבות לחצי יום גורמת להתמוטטות
במקום העבודה. מרכזי הענפים "נלחמים"
ומגינים על עובדיהם כאילו היו ביצי
התרנגולת. זה לא מפריע לקיים במקביל
את כל "פעילות" הענף כמו חופש, נופש,
נסיעה לבלוי, חוגים ועוד.

אי ההקפדה על מלוי שעות העבודה אינה
אחידה. יש בהחלט רכזי ענפים (זה כולל
גם את ענפי השרות) המקפידים על שעות
עבודה, אך אי אחידות בנושא זה גורמת
לחבר שהעירו לו - להעלב, לעזוב את הענף
ולעבור לענף שבו ההקפדה פחותה. ומכאן
שזכה פעמיים: גם לא יעירו לו וגם לא
יעבוד את השעות כנדרש.

אין זו תמונה ררודה במיוחד, אך לצערי
היא אמיתית ומחייבת אותנו להוציא מסקנות
אם גם בתחילה אלו תהיינה הסקת מסקנות
כלפי בודדים. במקביל חייב להמצא חבר
שיטול על עצמו את רכוז ו. עבודה ויהזיר
את סדרי בראשית. דעת הקהל צריכה להיות
פחות סובלנית כלפי אלה שעושים דין
לעצמם בנושא העבודה.

עלי לציין לסיום כי אנו עומדים לקבל
בעתיד הקרוב החלטה על הקמת מפעל. החלטה
כזו תחייב לשנות את מערך העבודה באופן
יסודי ביותר.

אום הקיבוץ הינו באמת "דאנאמה לביעיות"

גילם אשר עזבו בסופו של דבר. במחקר אחר התבקשו מחנכים, מורים וחברים להעריך בכמה מימדים את כישוריהם של "עוזבים" ו"נשארים". גם כאן לא נמצא הבדל בין "העוזבים" לבין "הנשארים". החוקרים הסיקו ממצאים אלו, כי אין סלקציה שלילית מבחינת היכולת, בין בני הקבוץ העוזבים או הנשארים. מעניין לציין כי חברי הקבוץ שרואים במסגרת המחקר הראשון ואשר באו מקבוצים בהם עניין רמת החיים החומרית והרווחה בכלל תופסים מקום מרכזי בהתייחסות והקבוץ-שיערו, בתשובה לשאלות, כי "אצלנו באמה עוזבים קודם כל המוכשרים יותר". הנתונים של קבוצים אלו אמנם מרמזים על גטו-כזו, אבל היא עדיין לא היתה חזקה מספיק כדי שיהיה ניתן לציננה כעובדה קיימת.

ברונו בטלהיים - הפסיכולוג היהודי מריקאי, קבע בספרו על החינוך הקבוצי: "לדלי החלוט", כי הקבוץ הינו "חממה לבי-דניות". על פי השקפתו יכולים להסתגל תביעות וציפיות החיים בקבוץ רק הבינוניים, הממוצעים מבחינת תכונותיהם וכי-וריהם. בני הקבוץ החריגים משני צידי ממוצע אינם יכולים, לדעתו, להסתגל חיי הקבוץ ועל כן יהיו הם המועמדים ראשונים לעזיבה.

חוקרים אחרים והציבור שמחוץ לקבוץ וגם קצת בתוך הקבוץ) מחזיקים בדיעה צת שונה: עזיבת הקבוץ נעשת קודם כל ל ידי המוכשרים ביותר- הבינוניים והח-דיגים כלפי מטה נשארים דוקא בקבוץ. עד לאחרונה לא ניתן היה לאמת או להכחיש השערות אלו, כיוון שלא נמצאו נתונים מתאימים. עתה, במסגרת מחקרים בערכו במכון לחקר הקבוץ וגם מחוץ לו, תברר כי בינתלים לפחות, אין להשערות דבר "עזיבת המוכשרים" או "השארות הבדי-דניים בלבד" על מה שתסמוכנה: מחקר השווה בני קבוץ שעזבו עם בני קבוץ נשארו כחברים בקבוציהם מצא כי בין הדי האוכלוסיות אין הבדל לא ברמה הממו-עת ולא בפזזור הצינונים באף לא אחת מתוך שיה החומי הכישורים האישיים עליהם התבקשו מציבים לדרג עצמם יחסית לבני גילם. עומת זאת נמצא כי דוקא ה"נשארים" ביטאו תנהגות "מנהיגותית" יותר בהשוואה לבני

אנשים איתם ואלו יורקו
 ים כוללות קבוצה
 דו לשונית
 קבוצות
 מותקנות

לא ללקה ולא אבדה
 בדקות לה ולדת
 מה נפדה
 בת לנעמה

כתיבת המזכירות

15.11.83

לתזכורת, חברי החוג חוייבו בשלושה נופשים עבור הטיוטל. שיחת הקבוץ החליטה, בהמלצת המזכירות, לדחות את הפניה, וזאת מתוך הראיה, שאיננו נוהגים להחזיר לחברים רטרואקטיבית עבור מבצעים או מצרכים שנרכשו באופן פרטי, לפני שהקבוץ החליט על כך. המזכירות שבה לדון בנושא זה, מתוך ההרגשה שיתכן ובמקרה ספציפי זה החמרנו מדי. סוכס, להמליץ בפני שיחת הקבוץ לשנות את ההחלטה הקודמת בענין, ולזכות את החברים הנ"ל בשני נופשים. מודגש שמדובר בעניין הספציפי הזה בלבד, ואין זה מהווה תקדים או בסיס לשינוי הנוהג אצלנו בדבר החזרים רטרואקטיביים. הסעיף יובא לשיחת הקבוץ.

אברהם טולדר.

אירוח מקהלת הקבה"א: אושרה פנייתו של אסא, לארח אצלנו את מקהלת הקבה"א ליו-מיים וחצי, שבסיומם נזכה בשני קונצרטים אחד לילדים ואחד למבוגרים. לא נקבע עדיין מועד מדוייק, אך מדובר על ינואר עד מרץ 84. אסא לוקח על עצמו את כל הטיפול במקהלה הנדרש מטעם הקבוץ.

נסיעות ילדים עד גיל מוסד לחו"ל עם ההורים: עקב מקרים שהיו ופניות בהווה, החליטה המזכירות לפנות לוועדת חינוך לקיים דיון על נסיעות ילדים עד גיל מוסד (כזכור במוסד יש החלטה בנידון) לחו"ל יחד עם הוריהם.

תרומות: המזכירות אישרה שתי תרומות לגופים ציבוריים. 1. למבצע "הקש בדלת" - ס"ך 12.000 שקל (לפי המלצת התנועה). 2. האגודה למען העירור- אותו סכום שנתרם בתשמ"ג בתוספת האינדקס.

טיול חברי החוג לידיעת הארץ למצרים-
דיון חוזר: כזכור, לפני כחצי שנה, פנו החברים שהשתתפו בטיול הנ"ל, אל הקבוץ בבקשה להשוות את מצבם לזה של שאר חברי הקבוץ שיצאו בינתיים למצרים במסגרת טיול הקבוץ.

לקיבוצנו היקר והנחמד!

תודה רבה עם סיום

הבתים החדשים שסוף סוף

עברנו אליהם.

ולו. בניין גם לכס תודה רבה

הבתים מצויינים ואנחנו נהנים

לגור בהם אף על פי שיש

מעט פישולים.

מודים מקרב לב - י ל ד י "ש ק ד".



ט י פ ה מ ר ה ר י ק ר ה .

(מוקדש לשבי מצרים ששתו כל השבוע מי יאור טהורים וזכים).

בחוריה טרבים היינו תמיד על כך יעידו יריב וידיד. השבוע אנשי כפרנו כולם לפתע פתאום הפכו את עורם.

אמנה אינם אוכלים זכוכית (עדיין), אך ישנה תגלית אחרת: הנה כל איש, כל פעוט, וכל חכם וכל אידיוט, כל בת וכל בחור כארז - נפט שותים הם! מן הברז, נפט בסודה, נפט בתה, ואפילו בקפה, בלפתן, גם בסלט - נפט עם כל דבר (כמעט).

נפט בגינה ומהטוש, נפט במטבח ובבית השימוש, נפט מבית הילדים ועד שיכון ותיקים.

*



אולי זה לא מזיק נורא, אף מחטא את הקיבה, אך, רבותי, באיזה מחיר! מחיר הליטר מאמיר - לפי מיטב האינפורמציה - הרחק מעבר לאינפלציה!

על כן - למען החיסכון ואורח הזנה נכון וכך למען טוב הטעם - נכריזה נא בקול הפעם:

לסגור את כל הצינורות - שתיה של נפט היא אך מותרות! ומשום כך אני ממליץ: שתו קוקה קולה, בירה, מיץ, מיזגו לכס פינה - קולדה הריקו שטוק בקבוק אחד!

שתו לחיים, הרימו כוסית, רק לא מתוך קו "מקורות"!

יואל.

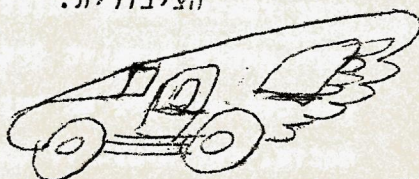
לכל ציבור הנהגים - הקבועים והמזדמנים.

בקשה זו מופנת אליכם ע"י צבור המשתמשים בתחבורה הציבורית - וזהו ציבור גדול מאד. על אף סידורי ההסעה שהונהגו לאחרונה, עדיין אנו עומדים לעיתים מזומנות במסמיה ומחכים לרכב שיגאל אותנו מצרת חכיון ארוכה ומשעממת. לעיתים זמן זה יקר מאד. לא אחת קורה, שרכב שלנו חולף על פני מיודענו - קו 301, קרוב לצומת מסמיה, ועד שהזחל הוא מגיע לתחנתו, רכבנו כבר שועט במבואות הכפר. אותן 2-3 דקות של המתנה שהיו נגרמות לנהג היו חוסכות מאיתנו המתנה שלפעמים מגיעה לשעה תמימה.

וכאן בקשתנו: אנא, בחלפכם על פני אוטובוס 301, ביקר צומת כנות לצומת מסמיה, המתינו במסמיה לא יותר מ - 3 דקות! (מדוד) וראו אם יורדת נפש תועה אשר פניה לכפר, ובכך תתרמו להרגשה טובה וחברית יותר.

תודה בשם ציבור המשתמשים בתחבורה

הציבורית.



נאלי ונפלה

המאגר שנגמר: איך ספק ש"אירוע האי-

רועים" בשבוע שעבר, היה גילוי הנפט
אצלינו. השמחה הרקיעה שחקים. מרכז
המשק כבר בקש רשות מהנהלת הבורסה להנפיק
מניות חכ"ם - חפוש כפר מנחם. כל אלה
שרצו להרוכח, שאמנם זורם הנפט בעורקינו,
לא התבדו. הנפץ זרם מכל ברז ובתאווה
ובשקיקה שתר אותו ילדינו נערינו וזק -
נינו. אולם כמו כל דבר נזיל אצלנו,
גם הנפט היה נזיל ובתוך שבוע אזל המלאי,
למגינת ליבם של אלה שסברו שהגיעו ימות
המשיח. אל דאגה, ישנם סימנים המעידים
על מכרה זהב קדום השוכן תחת בתינו...

ב ו נ י ס: חטיבת הבניין בכפר מנחם,
עסוקה מעבר לראש. בניית שיכון ותיקים,
שיפוץ שיכון ב', ההולך ומסתיים, סלילת
מדרכות חדשות, הכנה לחורף ועוד. לצוות
הצטרף טרקטור חדש, אשר בוודאי יקל על
העבודה.

מ ב צ ע ה ש ב ו ע: בנוהל קרב מהיר
ומתוכנן, גויסו השבוע כ-80 חברים
צעירים (מי אמר שאין כאלה) למבצע העמ-
סת עופות בלול רביה. תוך כשעתיים הוע-
מסו על 5 משאיות 1600 כלובים ובהם קרוב
ל-10.000 תרנגולות שגמרו את תפקידן.
בתום ההעמסה חתה למעמיסים הפתעה בחדר
האוכל, בדמות שולחנות עמוסי משקאות
ופיצות. ישר כוח לצוות הלולנים שארגן
את המשימה על הצד הטוב ביותר ולשלומית,
דינה מ. וסוניה על הצד הקולדינארי.

י צ י א ת מ צ ר י ס ה ר ב י ע י ת:
הקבוצה הרביעית של יוצאי מצרים, הגיעה
בסוף השבוע כולה נלהבת ומרוגשת מעוצם
החויות ומגודלן. ראוי לציין את האוירה

הטובה והחברית ששררה בין המטיילים, אשר
בוודאי תרמה להצלחת הטיול ולהפקת המירב
ממנו.

א ס ר ט ג י ה: ביום שלישי השבוע, התק-
ימה במועדון הרצאה מעניינת מאלפת ומרתקת
בנושא האסטרטגיה של ארה"ב במזרח התיכון.
ד"ר נימרוד נוביק הבהיר הבהרות ברורות
את הנושא המורכב והמסובך כל כך בו מצוי
האיזור. חבל רק שחברים רבים נוספים לא
באים להשתתף בהרצאות, שכך כל אחת מהן -
פנינה. בהזדמנות זו רצוי לציין שחודש
נושא ההרצאות והן יתקיימו מידי שבוע או
שבועיים, באחריותו של צבי קרן. ההרצאה
הנאה בנושא משטרת ישראל, פלילים, סמים,
מודיעין וכו' (ספורי ג' ימס בונד) בלוויית
מוצגים. המרצה אסף חפץ.
ע.א.

החוג לריקודי עם

מידי שבוע ביום ב', מתקיים בקבוץ גלאון
חוג ריקודי עם בהדרכת שמעון דוד (הבעל של
שושי ירקוני). למתחילים ב-9.30-8.30 ולאחר
מכן עד 11.30 ברמה גבוהה יותר. אחת לחודש
מסכמים את החוגים בהרקדה מרוכזת ביום ששי
באחד הקבוצים. להרקדה זו באים מכל הסביבה,
ערים, עיירות, קבוצים, עושים וכו'. הפעם
מתקיים מרתון זה בכפר מנחם. בערב זה יש
מגוון רב של ריקודים בכל הרמות וכל אחד יכול
למצוא בו את מקומו. זהו ערב חביב ומשמש בין
היתר למפגש חברתי ומגוון מכל שכבות האוכלוסייה.
חברי הקבוץ מוזמנים לרקוד בערב זה ואולי יח-
דשו כמה מהחברים את ימיהם כקדם ויצטרפו לחוג
הקבוע. ראו הזמנה זו כאישית ובואו לרקוד
ולהנות.

להתראות הערב בחדר אוכל!

חני פיצ'ון.